

hed. De pågældende statsledere har ikke følt det betimeligt at blive væk fra konferencen; der ligger et fælles pres på dem for at være til stede.

Men hvis det pres skal have mening længere end konferencedagene varer, så kræver det opfølgning; det kræver, at FN selv er opmærksom på nødvendigheden heraf, og det betyder naturligvis også, at FN's fremtid i den sammenhæng er afgørende. Det kan ikke nytte noget, at vi har en situation, hvor FN, som vi bidrager til i tillid til, at de løfter vores visioner og forhinder nogle af de værste miserer, til stadighed går fra den ene finansielle krise til den anden. Derfor ville det være godt, om den danske regering også ville rejse spørgsmålet om en mere permanent indtægtskilde for FN.

Bruno Jerup (EL):

Det er vigtigt, at FN gør sig nogle overvejelser om den sociale udvikling i verden, og det er også vigtigt, at man prøver at udstikke nogle retningslinjer for, hvordan man kunne tænke sig at ændre de sociale forhold både mere lokalt og globalt, og hvilke strukturelle problemer der kan være med verdensøkonomien. Netop det sidste er nok noget af det sværeste og noget af det, som det er sværest at føre igennem ved sådan et topmøde.

Vi kan jo se, hvordan udviklingslandenes gæld og deres gældsbyrde har udviklet sig til et reelt økonomisk fængsel, som betyder, at de reelt er stavnsbundne i forhold til den vestlige verden, Verdensbanken, IMF m.v., hvilket betyder, at de reelt har ret få muligheder, ret få veje til at regulere deres egen økonomi og deres egne demokratier, netop fordi de er bundet til verdensøkonomien, bundet til de gælds-fælder, som vi har puttet dem i.

Et topmøde er nødt til at komme med nogle fremadrettede konklusioner på gældsområdet, for hvis der ikke kommer det, kan man næsten betegne det som en tom gestus. Det er ikke sådan, at vi ikke mener, at man ikke kan sige mange pæne ord, og at man ikke bør sige mange pæne ord, men hvis det er sådan, at man ikke er i stand til at komme med nogle fremadrettede konklusioner om udviklingslandenes gældsproblemer, så står vi dårligt efter topmødets afslutning.

Jeg har hæftet mig ved de mange pæne ord, både fra ministerens side og også fra flere af de andre ordføreres, og jeg vil da sådan set sige tak, for meget af det, som er fremhævet, er godt; det er da udmærket. Men hvis man kigger på

f.eks. Afrikas gældsbyrde, så er det jo ikke nok at snakke om, at der skal være en eller anden afvikling af gælden, for over hvor lang tid skal den afvikling foregå? Det er sådan, at Afrika for øjeblikket reelt ikke har nogen muligheder for, selv inden for mange år, at afvikle den gæld. Det vil sige, at det eneste realistiske i forhold til Afrika er at annullere gælden inden for en meget kort tidshorison.

Man skal i øvrigt inden for en kortere tidshorison også gå ind og lave en gældsafvikling for andre lande, f.eks. Latinamerika.

Det store problem i verden – altså ud over gældsproblemet – er, hvordan verdenssamfundet udvikler sig fremover. Det er jo meget flot og meget fint, at man går ud med forskellige holdninger om, at nu skal der også gøres noget mere ved, at udviklingslandene skal have støtte, som primært går til at forbedre de fattiges forhold – det kan man jo kun være for – men det store problem er jo, at det økonomiske bytteforhold mellem udviklingslandene og Vesten er helt ved siden af.

Det betyder reelt, at de er nødt til at købe de varer, som vi producerer, til en høj pris, mens vi køber de varer, som de producerer, til en lav pris, selv om den mængde arbejdskraft, som indgår i en konkret vare, og også den mængde teknologi, som indgår i produktionen, godt kan være den samme. Det bytteforhold, som vi af forskellige historiske og politiske grunde har været i stand til at fastholde dem i, betyder, at de reelt ikke kan blive løftet op på et niveau, som i tilstrækkelig grad vil kunne trække dem ud af den fattigdomsfælde, som de for øjeblikket er i.

Derfor kommer man ikke uden om som en del af diskussionen om økonomien og gælden at diskutere det, der hedder WTO, tidligere GATT, dvs. diskutere den handelsaftale, som vi mener er med til at fastholde udviklingslandene i et afhængighedsforhold, der betyder, at de ikke har en reel mulighed for at komme ind på vores marked med deres produkter til en tilstrækkelig pris, samtidig med at vi kan overdynde dem med vores produkter. Det betyder, at hvis det er sådan, at man ikke forholder sig til, hvordan økonomien og handelen kører på verdensplan, så kan man heller ikke løse nogen af de fundamentale problemer med gælden og fattigdomsproblemet.

Vi mener sådan set, at en dagsorden nødvendigvis må indeholde nogle modeller og nogle ideer til, hvordan man kan gøre noget ved det her.